Lietas Nr. 117007115
Lietas arhīva Nr. 104AA-0740-15/26

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2015.gada 6.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese Ā.Ždanova,
tiesneses I.Jansone un L.Kuzmane,
rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. B/ personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 167.panta, sakarā ar /pers. B/ pilnvarotā pārstāvja /pers. C/ iesniegto apelācijas sūdzību par Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa

konstatēja:

2015.gada 9.janvārī Rīgas Pašvaldības policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.ZV173584 par to, ka /pers. B/ mājas /adrese/, kāpņu telpā lamājas ar goda un cieņas aizskarošiem vārdiem, traucējot sabiedrisko mieru, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību nu bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas. Tādējādi /pers. B/ pārkāpusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 167.pantu.

Ar 2015.gada 26.janvāra Rīgas Pašvaldības policijas Centra pārvaldes (turpmāk - iestāde) lēmumu Nr.D57/07/ZV173584 (turpmāk - lēmums), /pers. B/ (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) sodīta par Latvijas APK 167.panta pārkāpumu ar naudas sodu 70 *euro* apmērā.

2015.gada 6.februarī sūdzības iesniedzēja iesniedza iestādē sūdzību par iestādes lēmumu, kurā lūdza to atcelt un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu.

Ar 2015.gada 3.marta iestādes lēmumu iestādes 2015.gada 26.janvāra lēmums par sūdzības iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 167.pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, uzliekot naudas sodu 70 *euro* apmērā atstāts spēkā, bet sūdzība noraidīta.

2015.gada 16.martā par iestādes lēmumu sūdzības iesniedzēja iesniedza sūdzību, kas nosūtīta pēc piekritības Jūrmalas pilsētas tiesai.

Ar Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumu atstāts negrozīts 2015.gada 26.janvāra Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes lēmums, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Tiesa spriedumā norādījusi, ka, izvērtējot administratīvās pārkāpuma lietas ierosināšanu un lēmuma par administratīvā soda piemērošanu sūdzības iesniedzējai, konstatējusi, ka sūdzības iesniedzēja tiesiskās intereses uzsāka aizstāvēt pēc tam, kad piemērots administratīvais sods. Iepriekš, tikai sūdzības iesniedzējai zināmu iemeslu dēļ, pēdējā atteikusies sniegt rakstveida paskaidrojumus.

Tādējādi, tiesa secinājusi, ka 2015.gada 10.februārī iestādē saņemtie sūdzības iesniedzējas paskaidrojumi balstīti uz administratīvā pārkāpuma lietas materiālu kopēju izvērtējumu, ko netieši apliecina sūdzības iesniedzējas 2015.gada 3.februāra iesniegums iestādei ar lūgumu izsniegt administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, un tādu pieņēmumu izteikšana, kas ir labvēlīga sūdzības iesniedzējai.

Sūdzības iesniedzēja sūdzībā norādījusi, ka pēdējai nepazīstams vīrietis satvēra pēdējo aiz rokas un, pielietojot fizisku spēku, izrāva no dzīvokļa kāpņu telpā, atņemot dzīvokļa atslēgas un iesita pļauku pa seju. Minētais, tiesas ieskatā, ir tāds nodarījums par kuru persona neklusētu policijas darbinieka klātbūtnē, taču šādu faktu sūdzības iesniedzēja nav izteikusi ne 2015.gada 9.janvārī, kad iestādes darbinieks iepazīstināja sūdzības iesniedzēju ar administratīvās lietvedības materiāliem, ne 2015.gada 26.janvārī, kad sūdzības iesniedzēja ieradās iestādē administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā. Turklāt, 2015.gada 26.janvārī administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā sūdzības iesniedzēja nenožēloja izdarīto, kas tieši norāda uz to, ka sūdzības iesniedzēja apdraudēja sabiedrisko kārtību, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas.

Novērtējot lietā esošās liecinieku liecības, tiesa secinājusi, ka tajās nav pretrunu un nav liecināts par tādiem apstākļiem, kādus norādījusi sūdzības iesniedzēja.

Tiesa, novērtējusi lietas materiālus, nekonstatēja, ka iestāde būtu pārkāpusi Latvijas APK 260.panta noteikumus.

Lietā nav gūti pierādījumi, ka iestāde, tās darbinieki sazinājušies ar sūdzības iesniedzēju valodā, kuru pēdējā nepārvalda. Fakts, ka sūdzības iesniedzēja 2015.gada 3.februārī iesniegusi iestādē iesniegumu latviešu valodā un sūdzību

par iestādes pieņemto lēmumu, liecina par to, ka sūdzības iesniedzējai valsts valoda ir saprotama, savukārt tulka pieaicināšana tiek veikta Latvijas APK noteiktajos gadījumos. Tādējādi nav gūts apstiprinājums sūdzībā izteiktajiem argumentiem, kopsakarā ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem.

Tiesa konstatējusi, ka lietā ir iegūti visi nepieciešamie pierādījumi, pamatojoties uz kuriem iestāde secinājusi, ka sūdzības iesniedzēja pārkāpusi Latvijas APK 167.pantu, atbilstoši kuram tika piemērots administratīvais sods 70 *euro* apmērā.

Tiesa atzinusi, ka iestāde, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, vispusīgi izvērtējusi visus administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus.

Izvērtējusi soda samērīguma principus, ņemot vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, tiesa atzinusi, ka nav pamata atcelt 2015.gada 26.janvāra Rīgas Pašvaldības policijas Centra pārvaldes lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Par Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumu /pers. B/ pilnvarotais pārstāvis /pers. C/ iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā norāda, ka spriedumam nepiekrīt, uzskata, ka tas ir nepamatots, līdz ar to nelikumīgs, pieņemts, rupji pārkāpjot tiesiskās un procesuālās normas zemāk norādīto apsvērumu dēļ:

1. 2014.gada 9.decembrī, ap plkst.20.00, iesniedzēja atradās savā dzīvoklī, kas ir iesniedzējas īpašums. Iesniedzēja no sava dzīvokļa ārā negāja, un nevienu personu iekšā nesauca, kā arī traucēt iesniedzēju nevienai personai nelūdza. Iesniedzējas dzīvoklis bija aizslēgts. Iepriekš minētajā laikā iesniedzēja izdzirdēja, ka kāds dauza iesniedzējas dzīvokļa ārdurvis, līdz ar ko tika traucēts iesniedzējas miers, jo dotajā brīdī iesniedzēja gulēja. Iesniedzēja pajautāja "Kas tu ir?" krievu valodā. Uz to iesniedzējai no kāpņu telpas atbildēja vīrieša balss "Policija". Iesniedzēja policiju saukusi nebija, bet tomēr nolēma ārdurvis atvērt. Atverot dzīvokļa ārdurvis, vienlaicīgi paliekot dzīvoklī un neizejot koplietošanas kāpņu telpā, iesniedzēja ieraudzīja kaimiņieni /pers. G/ ar vīru ./pers. H/ ar vēl divām iesniedzējai nepazīstamām personām. Tiklīdz iesniedzēja, būdama miegaina, atvēra ārdurvis, tā iesniedzējai nepazīstamā persona (vīrietis) satvēra iesniedzēju aiz labās rokas un, pielietojot fizisku pārspēku, izrāva iesniedzēju no sava dzīvokļa kāpņu telpā. Šī rāviena rezultātā iesniedzējai no rokas izkrita mobilais telefons, kurš nokrita uz cietā kāpņu telpas seguma. Pēc tā, šis pats vīrietis iesita ar labo rokas plaukstu iesniedzējai "pļauku" pa seju, pēc kā saspieda iesniedzējas roku un izrāva iesniedzējas dzīvokļa atslēgas, turpinot pielietot fizisku pārspēku, atstūma iesniedzēju tālāk no viņas dzīvokļa ārdurvīm, un aizslēdza iesniedzējas dzīvokli no ārpuses ar atņemtajām atslēgām, lai iesniedzēja nespētu tikt atpakaļ savā dzīvoklī. Iesniedzējai nepazīstamais vīrietis paturēja iesniedzējas dzīvokļa atslēgas pie sevis. Pēc tā visa četrotne uzreiz sāka nekulturāliem vārdiem izteikt pārmetumus iesniedzējai, aizvainot iesniedzēju. Ņemot vērā pie viņas durvīm atnākušās, agresīvi noskaņotās personas, iesniedzējai bija pamats uzskatīt, ka pastāv briesmas iesniedzējas veselībai no dotās četrotnes puses. Iesniedzēja pieļauj iespēju, ka varēja kaut ko mutiski atbildēt šīm personām, nolūkā aizstāvēt sevi no pārmetumiem, bet var apgalvot, ka tieši šī četrotne rupji traucēja iesniedzējas mieru un sabiedrisko kārtību.
2. Gan tiesa, gan iestāde nepareizi izvērtējušas inkriminētā nodarījuma sastāvu, jo dotajā gadījumā iesniedzēja pati labprātīgi neieradās un arī labprātīgi neatradās sabiedriskā vietā, tas noticis pret iesniedzējas gribu, no iesniedzējas neatkarīgu iemeslu dēļ, līdz ar to uzskatāms, ka iesniedzējai nebija nedz motīvs, nedz arī nodoms izdarīt jelkādu likumpārkāpumu.
3. Tiesa neesot ņēmusi vērā apstākli, ka pat, ja gadījumā būtu jelkāda trokšņošana, kas būtu fiksēta ar tehniskiem (audio, video) līdzekļiem, tad tāda jebkurā gadījumā nebūtu sodāma (2014.gada 12.decembra Satversmes tiesas spriedums lietā Nr.2013-21-03, http://www.satv.tiesa.gov.lv/upload/spriedums-2013-21-03.pdf), kurā Satversmes tiesa nosprieda atzīt Rīgas domes 2007.gada 19.jūnija saistošo noteikumu Nr.80 "Sabiedriskās kārtības noteikumi Rīgā" 4.1.,15.punktu par neatbilstošiem LR Satversmes 105.panta pirmajam un trešajam teikumam un spēkā neesošiem no to pieņemšanas brīža, līdz ar ko iesaistītajām personām nebija nekāda tiesiska pamata iejaukties iesniedzējas dzīvē.
4. Līdz ar minēto apstiprinās apstāklis, ka "svētie" liecinieki personīgu motīvu vadīti ar varas aparāta instrumentu izrēķinās ar iesniedzēju, un viņu paskaidrojumiem un falsificētiem aktiem nav absolūti nekādas pierādījumu vērtības.
5. Latvijas Republikas Satversmes 96.pants nosaka, ka ikvienam ir tiesības uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramību, kā arī, šī likuma 97.pants nosaka, ka ikvienam, kas likumīgi uzturas Latvijas teritorijā, ir tiesības brīvi pārvietoties un izvēlēties dzīvesvietu, līdz ar to, dotajā gadījumā iesniedzējai, bez tam esoša pamatojuma, personas, kurām nav nekādu likumīgu tiesību ierobežot citas personas (dotajā gadījumā iesniedzējas) tiesības, tika ierobežotas šādas tiesības, kas uzskatāms par likumpārkāpumu no šo personu puses, grupā, un visdrīzāk pēc iepriekšējas vienošanās.
6. Bez tam, administratīvā pārkāpuma lietā ir tikai šo četru personu, kuras būdamas agresīvi noskaņotas, meklējot kofliktsituācijas un maldinot iesniedzēju atbildot, ka ieradusies policija, liecības, līdz ar to ir uzskatāms, ka šī četrotne ir maldinājusi iestādi, nolūkā panākt iesniedzējai nelabvēlīgas sekas, kā arī dotās četrotnes liecības uzskatāmas par melīgām, jo tajās ir slēpti iesniedzējas izklāstītie fakti, tās ir identiskas, kā vienas personas diktētas.

1. Latvijas APK 243.panta otrā daļa nosaka, ka iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā – iestādei, kā arī šī panta vienpadsmitās daļas 1.punkts nosaka, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem,, kuras iegūtas, izmantojot vardarbību, draudus, šantāžu, viltu vai spaidus, līdz ar to iesniedzēja uzskata, ka dotās liecības ir iesniegtas ar viltu, ļaunu vai atriebības nolūku realizēšanai, ko identiski liecina visa četrotne.
2. Saskaņā ar Latvijas APK 9.panta pirmo daļu, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar

nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība. kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība, līdz ar to, dotajā gadījumā, iestāde nav pilnvērtīgi izvērtējusi lietas apstākļus, nav noskaidrojusi faktiskos cēloņus, pastāvošo likumsakarību.

3. Sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse - darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu. Ja netiek konstatēta kāda no minētajām administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm, nav pamata personu saukt pie administratīvās atbildības.
4. Fakts, ka konkrēta rīcība ir pieļauta citiem cilvēkiem pieejamā vietā (publiskā vietā), pats par sevi nenozīmē, ka izdarītais jākvalificē kā huligānisms. Sabiedriskā miera traucēšana ir konstatējama, piemēram, ja nav ievērotas cilvēka tiesības uz naktsmieru, pārkāpta personas vai viņas mājokļa neaizskaramība, ierobežotas personas iespējas brīvi pārvietoties, persona ir spiesta pārtraukt vai atteikties no likumīgām darbībām (piedalīšanās kultūras vai sporta pasākumos, iepirkšanās, braukšana ar sabiedrisko transportu u.tml.), uzņēmums vai organizācija ir spiesti pārtraukt savu darbu. Savukārt nav pamata uzskatīt, ka ticis traucēts sabiedriskais miers un kārtība, ja notikumu redzējuši tikai paši notikuma dalībnieki. Pie esošiem apstākļiem nav neviena pierādījuma lietā, kas norādītu, ka tieši inkriminētajā laikā iesniedzēja būtu jelko pārkāpusi.
5. Doto konfliktu uzsācis /pers. G un pers.H/ pāris ar saviem paziņām, jo tieši šīs personas, tikai sev zināmu iemeslu dēļ, ieradās pie iesniedzējas, pielietojot fizisku pārspēku, izvilka iesniedzēju kāpņu telpā, liedzot iesniedzējai nokļūt savā dzīvoklī, pēc kā safabricēja pret iesniedzēju administratīvo pārkāpumu, jo, ja šīs personas nenāktu pie iesniedzējas, tad šādas safabricētas lietas nebūtu vispār (nepastāv likumpārkāpuma subjektīvā puse).
6. Sastādot protokolu, iesniedzējas paraksts uz protokola par Latvijas APK 260.pantā noteiktajām tiesībām nepavisam neliecina par to realizēšanu no iestādes atbildīgo amatpersonu puses, jo iesniedzēja ir Baltkrievijas pilsone, kam piešķirta derīga termiņuzturēšanās atļauja Latvijas Republikā, un nepārvalda valsts valodu, līdz ar to, policista Valsts amatpersona izklāsts 2015.gada 10.janvāra ziņojumā par iesniedzējas iepazīstināšanu ar Latvijas APK 260.panta saturu, kā arī protokolā norādīto iesniedzējai saprotamā (krievu) valodā negūst apstiprinājumu par iesniedzējai izmantojamo tiesību faktisko realizēšanu.
7. Iestāde, pieņemot lēmumu, iesniedzējai nenodrošināja tulka piedalīšanos, un saprast lēmuma izklāstu, līdz ar to lēmuma pieņemšana bez tulka klātbūtnes ir prettiesiska, pārkāpjot Latvijas APK 260.panta trešās daļas nosacījumus.
8. Iesniedzēja vispār nav saukta pie administratīvās atbildības, par ko liecina izdruka administratīvās lietas materiālos, no kā būtu jāsecina, ka dotais gadījums nav vērtējams viennozīmīgi.
9. Pie šādiem apstākļiem, kad personas, kuras pašas ieradās pie iesniedzējas dzīves vietā ar nolūku realizēt savu ļaunprātīgo nodomu par savstarpēju jautājumu risināšanu un izraisīt iespējamu konfliktu, ir vērtējams tikai un vienīgi kā iespējama abpusēja goda un cieņas aizskaršana, un šādu jautājumu risināšana neietilpst iestādes kompetencē.

Līdz ar to gan spriedumā, gan lēmumā norādītais ir sagrozīti faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas noveduši pie neobjektīva lēmuma pieņemšanas.

Lūdz atcelt Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumu un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu pret /pers. B/, atcelt /pers. B/ piemēroto naudas sodu 70 *euro* apmērā.

Rīgas Pašvaldības policijas pilnvarotā persona /pers. J/ iesniedzis paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, kur norāda, ka:

Iestādes amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.ZV173584 par to, ka 2014.gada 9.decemrī plkst.20.00, /adrese/, pieteicēja lamājās ar cieņu aizskarošiem vārdiem (“iģite nahuj”), kas izpaužas, kā necieņa pret sabiedrību un bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas, tādejādi izdarot Latvijas APK 167.panta pārkāpumu.

Pārkāpuma izdarīšanas brīdī Latvijas APK 167.pants noteica, ka par sabiedriskā miera traucēšanu, kas izpaužas kā necieņa pret sabiedrību vai bezkaunīga rīcība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu, uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību) vai organizāciju darbu (sīkais huligānisms), uzliek naudas sodu no 70 līdz 350 *euro*.

Saskaņā ar Latvijas APK 8.panta pirmo daļu, persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to, spriedumā Latvijas APK normas ir izteiktas tādā likuma redakcijā, kāda bija spēkā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas laikā.

Lai personu sauktu pie atbildības pamatojoties uz Latvijas APK 167.pantu, ir jākonstatē, ka persona ir traucējusi sabiedrisko mieru tādā veidā, ka personas darbība izpaužas kā acīmredzama necieņa pret sabiedrību vai bezkaunība, ignorējot vispārpieņemtās uzvedības normas un traucējot cilvēku mieru, iestāžu vai uzņēmumu (uzņēmējsabiedrību), vai organizāciju darbu (Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2007.gada 8.marta lēmums lietā Nr.SKK-13/2007).

Latvijas APK 167.pantā ir paredzēta administratīvā atbildība par sīko huligānismu, tas ir, lamāšanos necenzētiem vārdiem sabiedriskās vietās. Minētā tiesību norma ir ietverta Latvijas APK 13.nodaļā, kurā paredzēta atbildība par administratīvajiem pārkāpumiem, kas apdraud sabiedrisko kārtību. Tādējādi gan Latvijas APK 167.panta formulējums, gan tā atrašanās kodeksa 13.nodaļā liecina, ka sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma objekts ir sabiedriskais miers un kārtība, bet objektīvā puse - darbības, kas vērstas uz sabiedriskā miera un kārtības traucēšanu.

Ar Latvijas APK 167.pantu aizsargātās intereses ir sabiedriskais miers un kārtība. Savukārt sabiedriskā kārtība ir tiesību normām un sadzīves noteikumiem atbilstoša kārtība sabiedrībā, kas nodrošina iestāžu, uzņēmumu un organizāciju darbību, cilvēku mierīgu dzīvi, darbu, atpūtu, kā arī īpašuma un citu tiesību un interešu aizsardzību (Administratīvās rajona

tiesas 2008.gada 18.aprīļa spriedums lietā Nr.A42526806).

Mērķis rupji traucēt sabiedrisko mieru nav huligānisma obligāta pazīme, taču izdarot ar tiešu nodomu huligānisko darbību, persona var gan vēlēties šā mērķa sasniegšanu, gan pieļaut to, gan vispār nepievērst tam uzmanību. Tomēr visos gadījumos jākonstatē, ka persona tieši vēlējusies izdarīt darbības, kas veido huligānisma kā noziedzīga nodarījuma objektīvo pusi (Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2007.gada 8.marta lēmums lietā Nr.SKK-13/2007).

Ar lietā esošiem materiāliem pierādīts, ka pieteicēja lamājās necenzētiem, cieņu aizskarošiem vārdiem, jo necenzēts vārds ir: nepieklājīgs, rupjš, lietošanai sabiedriskās vietās nepieņemams vārds (arī izteiciens), kuru lietojot kāds tiek nepamatoti vai ļauni nozākāts (tas ir, izsmiets, nievīgi nopelts) (Latvijas Zinātņu akadēmijas Terminoloģijas komisijas priekšsēdētājas V.Skujiņas 2007.gada 6.marta skaidrojums).

Savukārt sabiedrisko vietu raksturojoša pamatpazīme ir to pieejamība sabiedrības locekļiem. Līdz ar to, par sabiedriskām vietām tiek uzskatītas vietas, kur ļaužu atrašanās iespējama jebkurā gada vai dienas laikā, piemēram, ielas, bulvāri, skvēri, laukumi, stacijas, viesnīcas, kopmītnes, dzīvojamo namu sabiedriskie laukumi, pagalmi, kāpņu telpas (H.J.Vildbergs, V.Krasts. Salīdzinošās administratīvās tiesības, Lietas un risinājumi. Rīga, 2002, 230.lpp). Tā kā pieteicēja lamājās cieņu aizskarošiem vārdiem kāpņu telpā, tad vieta, kur tika izdarīts administratīvais pārkāpums, ir uzskatāma par sabiedrisku vietu.

Bez tam, kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, atbildības noteikšanas par Latvijas APK 167.pantā minēto pārkāpumu - sīko huligānismu - jēga un mērķis ir sodīt personu par necieņas izrādīšanu pret sabiedrību, traucējot tās mieru un kārtību, tomēr izdarītās darbības pēc to ietekmes pakāpes uz sabiedriskā miera traucēšanu nav tādas, lai veidotu Krimināllikumā paredzētā noziedzīgā nodarījuma - huligānisma - sastāvu. Ievērojot iepriekš teikto (..) nebūtu pamatoti no tiesību normu sistēmas, kā arī jēgas un mērķa viedokļa administratīvo pārkāpumu - sīko huligānismu - nošķirt no noziedzīgā nodarījuma - huligānisma - pēc tādas pazīmes kā pārkāpuma izdarīšanas vieta. Tiesību normas tekstā lietotais jēdziens "sabiedriska vieta" ir tulkojams nevis autonomi, bet gan kopsakarā ar sekām, kurām ir jāiestājas, lai varētu konstatēt sīkā huligānisma kā administratīvā pārkāpuma sastāvu, proti, vai ar tām ir traucēts sabiedriskais miers un kārtība (Augstākās tiesas Senāta spriedums lietā Nr.SKA-157/2007, 12.punkts).

Lietā nav strīda par to, ka jēdzieni "iģite nahuj" izskatāmajā gadījumā ir necenzēti vārdi (necenzēts vārds ir vārds (arī izteiciens), ko persona lieto nepieklājīgā, rupjā, lietošanai sabiedriskās vietās nepieņemamā nozīmē, kādu nepamatoti vai ļauni nozākājot, tas ir, izsmejot, nievīgi nopeļot ar mērķi to aizskart vai pazemot). Līdz ar to, sīkāk neanalizējot minēto vārdu izcelsmi un lietošanas mērķi izskatāmajā gadījumā, bet, ņemot vērā 2014.gada 9.decembī plkst.20.00 notikušā gadījuma faktiskos apstākļus un iesaistīto pušu rīcību un attieksmi, iestāde secinājusi, ka izskatāmajā gadījumā minētie vārdi uzskatāmi par necenzētiem.

Ņemot vērā iepriekš minēto un to, ka pieteicēja nav izvirzījusi nevienu jaunu pretenziju, ko nebūtu jau novērtējusi tiesa, iestāde uzskata apelācijas sūdzību par nepamatotu. Turklāt, lietā nav strīda par to, ka pieteicēja lamājusies necenzētiem vārdiem (apelācijas sūdzības 1.punkts 2.lpp.).

Pieteicēja nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas apliecinātu apelācijas sūdzībā norādīto par lietas faktiskiem apstākļiem, līdz ar to iestāde kritiski vērtē pieteicējas norādīto, ka pieteicējai tika iesista pļauka.

Iestāde un tiesa, pamatojoties uz Latvijas APK 244.pantu, novērtējusi pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas un nonākusi pie pareiziem secinājumiem.

Lai nostiprinātu likumību, novērstu tiesību pārkāpumus un lai personu audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā tiesa pamatoti noraidījusi pieteicējas sūdzību.

Pamatojoties uz iepriekš minētām tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem lūdz uzskatīt par nepamatotu un noraidīt iesniegto apelācijas sūdzību.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, Rīgas Pašvaldības policijas paskaidrojumus administratīvā pārkāpuma lietā, apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}panta, 289.^{22} panta nosacījumiem, apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa 23a.nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Tiesu kolēģija, izvērtējot Jūrmalas pilsētas tiesas sprieduma motivāciju, atzīst, ka spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, tiesa pamatoti atzinusi, ka Rīgas Pašvaldības policijas Centra pārvaldes lēmums Nr.D57/07/ZV173584, attiecībā uz lietas faktiskajiem apstākļiem ir pamatots un atstājams negrozīts. Līdz ar to, apelācijas instances tiesa, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu, pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai un atkārtoti tos pašus argumentus nevērtē.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Pirmās instances tiesa minētos apstākļus ir konstatējusi, vērtējusi, un rūpīgi analizējusi savā spriedumā.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, atzīstami par ticamiem un pieļaujamiem, lai secinātu, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējams administratīvais pārkāpums, kas paredzēts Latvijas APK 167.pantā.

Iesniegtā apelācijas sūdzība (1.,2.,5-15.punkts) balstīta uz tiem pašiem argumentiem, kurus iesniedzēja norādījusi pieteikumā pirmās instances tiesai un kas rūpīgi novērtēti Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumā.

Tiesu kolēģija secina, ka nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem vai tiesiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu sprieduma atcelšanai, sūdzības iesniedzēja nav norādījusi.

Tiesu kolēģija uzskata, ka apelācijas sūdzības 4.punkta formulējums ir nekorekts.

Nepamatota ir apelācijas sūdzības 3.punktā (apelācijas sūdzības 2.lapa) norādītā atsauce uz Satversmes tiesas 2014.gada 12.decembra spriedumu. /pers. B/ saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 167.pantā izdarītu administratīvu pārkāpumu. Savukārt minētais Satversmes tiesas spriedums attiecināms uz Rīgas domes saistošo noteikumu Nr.80 piemērošanu.

Tas, ka sūdzības iesniedzēja nepiekrīt spriedumā izteiktajai motivācijai un pierādījumu novērtējumam nedod apelācijas instances tiesai likumīgu pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai.

Tiesu kolēģija atzīst, ka Jūrmalas pilsētas tiesa, izskatot lietu, ir ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu, spriedums kā tiesisks un pamatots ir atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz augstāk minēto, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda:

Jūrmalas pilsētas tiesas 2015.gada 5.jūnija spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ pilnvarotā pārstāvja /pers. C/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese Ā.Ždanova

Tiesneses I.Jansone

L.Kuzmane